

tól. Dermedten nézte nagyanyját, aki arcát kezeibe temette s felzokogott, oly szálnalmas, oly állati sirással, hogy emléke évek mulva is kísérte őt ; örök szemrehányásként élt lelkében, halálra üldözte. Felugrott s menekült nagyanyja házából, szaladt hazáig. Otthon, ágyában hangosan felsírt és átkozta azokat, akik szeretik s ragaszkodnak hozzá, mert rájött, hogy szeretetük a legnyűgösebb teher, a legnagyobb akadály, melyet le kell küzdenie, hogy célt érhessen. Ezen az éjszakán volt először hideg és kegyetlen, ez éjjel próbálta először a szeretetet és szálnalmat kiölni lelkéből.

— Érted teszem, Istenem ! — sóhajtott és vigasztalan, kegyelemtelen álomba merült.

ILE DE MARGUERITE

*A lámpák torka csuklik és okádna.
Félköralakban állanak a fák.*

*Egy rózsafal gyul, és az éjszakába
foszforeszkálja édes illatát.*

*Mi megfeneklünk itt, a révületben.
Árboca eldőlt. Ráng az idegek*

*kötélzete. Hálójában szegetten
a szív vergődik, csapkod és remeg.*

*Elárvulunk. Lám, megborzonganának
a meg-megingó szőke koponyák.*

*Orkánját érzi tán a muzsikának:
előszelét, ellenséges sorát.*

*Megmerevednek, majd kétségbeesnek.
A szájukkal az elmúlás dadog.*

*Rázendítenek aztán a szigetnek
a tücskei, a halk cimbalmosok.*